

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE
DRUKKERIJ COLLE
Rustlaan 11 (Blondarpweg)
— TONGEREN —
Postbus N° 3455. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1,00
Tusschen Advertentie en Provincie-
nieuws, volgens overeenkomst.
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 2,50
Elke regel meer fr. 0,75

Ontbinding der Kamers

Nieuwe verkiezingen op 2 April

Een verwarde toestand.

De besluiteloosheid in de huidige politieke ontbinding, de machteloosheid om eene steke regering samen te stellen, heeft eindelijk Maandag opgehouden met de ontbinding van het Parlement, uitgevaardigd door den Koning, op eensluidend advies van den Kabinetraad.

Maandenlang reeds duurt de ontreding in de regering-kringen. Van af het oogenblik dat de economische moeilijkheden ter g het hoofd opstaken, heeft het niet meer waken votten bij de dreigende regering.

Nochtans waren de uitzonderlijke tijden een voldoende reden om de dreigende heid te verhoedens, vermits al de krachten der natie even veel belang hadden bij het verdragen van het land, en elke partij zijn verantwoordelijkheid moest nemen.

Stelen wij dadelijk, en eens te meer vast, dat de katholieke partij in deze politieke roering steeds zuiver heeft gestaan, en alles in het werk heeft gesteld, desnoods met de aanvaarding van alle noodige offers, voor de opheldering van den politieke toestand en voor de aanvaarding van de openbare financiën.

De liberalen, die de zaak Martens hebben uitgeput, hebben de drie edge regering verlaten, en zij zijn ook de oorzaak dat eene tweede ke regering niet kon tot stand komen.

Daar waar ide een akkoord bleek over eene commissie om de zaak Martens te onderzoeken, bleven de liberalen hardnekkig de ontbinding eischen als voorwaarde hunne medewerking, zelfs al was de financiële toestand als behalve rooskleurig.

Slechts twee uitwegen.
Om den politieke toestand op te klaren, bleven er slechts twee uitwegen mogelijk: twee edge regering of ontbinding.

Geleefd van den ernst van den toestand en het ultimatum der liberalen hebben katholieken en socialisten de noodige gevolgtrekkingen gemaakt en zich bereid verklaard een tweede ke regering samen te stellen; wij kunnen met genoeg vaststellen dat het politiek Comité van het Blok der Katholieken van België eenparig, op twee onthoudingen na, en de partijraad der socialisten eenparig, akkoord gingen op de twee edge.

Zondag heeft dan de Ministerraad nog langig vergaderd om den toestand te bespreken, doch men moest vaststellen dat er eene nieuwe regering kon gevormd worden welke duurzaam genoeg zou zijn om tot de volgende verkiezingen in 1934 te blijven leven.

Na deze bestatiging bleef er niets anders over dan de ontbinding.
Bij die op ontbinding riepen.

Diegenen die er om schreeuwden hebben nu wat ze verlangen.
We heeft er op geroepen?
Eerst en vooral de liberalen, die de groote schuldigen zijn in heel deze herrie, door het schandelijk exploiteeren van het geval Martens, die niets hebben nagelaten om de passies op te hieten en die zich halstarrig verzet hebben tegen elke redelijke oplossing.

Zij zien door het kiezers-korps streng worden veroordeeld.
Op een oogenblik dat alle krachten der natie roodg zijn om het land economisch we varend te maken weigerten zij over hun e onleefde heen te stappen.

De andere roepers op ontbinding zijn de drie gepatenteerde tweebelwaterversterkers: rexisten, Vl-nationalisten en communisten.
Al deze extremisten leven maar dank aan de verbittering van sommige burgers en voor len komt het er op aan deze verbittering zoo hoog mogelijk op te voeren. Zij zijn de vijanden van het parlementaire systeem en overdi even sooveel mogelijk de gebreker de er aan verbonden zijn en de wij niet onder stoelen of banken steken. Zij profiteeren van de vrijheid die onze instellingen hun schenken om so te o drommen er wilen beletten dat de democratie zich zelf zou redden.

Een volk verangst.

Wij willen aannemen dat de socialisten ook bereid zijn geweest tot verregaande toegevingen om eene twee edge regering mogelijk te maken, doch wanneer we zien wat al herrie zij hebben verwekt met de kwestie Burgos en hoe zij voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de financiële moeilijkheden, dan zullen ook zij niet als de uitverkorenen van het kiezers-korps te voors zijn treden.

Wat ons volk verangst dat is eene ordelijke regering, die in peis en vrede het land kan besturen, die zinnig leeft, die rekening naar de nering we t te stellen, doch die tevens niet laat raken aan het evenwicht van den arbeider en de offerder, die noodzakelijk zijn voor de redding van het land op eene billijke wijze verdeeld over al de burgers.

Het geval Martens.

Een wat het geval Martens betreft, iedereen zal toevoegen dat het onwaardig is heel de politiek van het land daaronder te doen draaien. Doch ook davin is de houding van de katholieken de eenig redelijke geweest.

Wanneer de campagne van verdachtmakingen is losgebroken tegen Martens en zoogezegd: feiten van verklekkingen werden aangeklaard, zijn wij de eerster geweest om te zeggen, indien ze waar zijn, past het dat Martens verdwijne uit de Academie. Wij hebben er dan ook geen bezwaar gevonden dat eene onpartijdige commissie daarvan zou kennis nemen.

Wat het land vroeg dat was eene redelijke en rechtmatige oplossing aan het geval. Daartoe meehieven was de plicht van ieder landtegenwoordiger, ook al stond hij niet langs de zijde der Vlamingen.
Dat deed de katholieke partij in haar geheel en daarom ook zal zij het vertrouwen van het kiezers-korps genieten.

De katholieke partij vrees

de ontbinding niet.
Wij zijn overtuigd dat de kiezers hun gezond verstand tot zijn recht zullen laten komen en in deze volksraadpleging over de katholieke partij het oordeel zullen vellen: dat zij ten allen tijde het land heeft gedient in zijne hoogere belangen, en alle bijkomstigheden van kant heeft gezet, om alleen het algemeen welzijn na te streven.

De katholieken hebben de ontbinding niet gevreesd; maar zij hebben ze ook niet gezocht, overtuigd zij dat eene verkiezingspartij niets goed kan medebrengen voor de orde en de rust, waaraan het land de hoogste behoefte heeft.
Ons volk zal niet laten op klare wijze ons gelijk te geven.

Hoofdbepalingen uit het ontbindingsbesluit

Het koninklijk besluit, waarbij de ontbinding wordt verkondigd, is als volgt: **Ordebrekend door den minister van Binnenlandse Zaken, den h. Keukelers. Het is Maandagavond verschenen in een extraneutieve van het Staatsblad.**
De hoofdbepalingen eruit luiden:
1. Kamer en Senaat zijn ontbonden.
2. Het kiezers-korps wordt opgeroepen voor Zondag 2 April, van 8 tot 13 uur.
3. De kandidaturen moeten ingediend zijn uiterlijk Zondag 12 Maart.
4. Dien dag worden de kandidatenlijsten voorlopig afgesloten door de hoofd-burelen.
5. Maandag 13 Maart worden die lijsten definitief afgesloten.
6. De provincieraad, die gezamenlijk ontbonden worden, zijn bijeengeroepen voor Woensdag 13 April, 11 uur, voor de verkiezing van de provinciale senatoren.
7. De kandidaturen voor de mandaten van provinciaal senator moeten ingediend zijn uiterlijk op 6 April en de kandidatenlijsten worden definitief afgesloten op 7 April.
8. De nieuwe Kamers zijn bijeengeroepen voor Donderdag 18 April. (Men weet dat de Senaat zelf s'ed'n nog de geconvoceerden heeft te verkiezen).

De partijen in het Parlement.

De ontbonden Kamer bestond uit 202 leden, namelijk: 70 socialisten, 63 katholieken, 23 liberalen, 20 rexisten, 16 Vlaamsche nationalisten, 3 kommunisten en de h.V. Zeeland.
De Senaat bestaat uit 167 leden, onderverdeeld als volgt:
66 socialisten (40 rechtstreeks verkozenen, 17 provinciale senatoren en 9 geconvoceerden);
67 katholieken (84 rechtstreeks verkozenen, 15 provinciale senatoren, 8 geconvoceerden);

19 liberalen (11 rechtstreeks verkozenen, 6 provinciale senatoren, 2 geconvoceerden);
12 rexisten (8 rechtstreeks verkozenen, 3 provinciale senatoren, 1 geconvoceerde);
9 Vlaamsche nationalisten (5 rechtstreeks verkozenen, 2 provinciale senatoren, 1 geconvoceerde);
4 kommunisten (3 rechtstreeks verkozenen, 1 geconvoceerde).

Een brief van den Koning.

Z.M. de Koning heeft aan den Hoofdminister, M. Pierlot, een brief gericht, waarin hij, onder andere, zegt:
« De onmogelijkheid waarin ik mij bevind om een duurzame regering samen te stellen, die de staatszaken zou kunnen beheeren in een eenstemmige met een vorte parlementaire moederheid — in de huidige omstandigheden dringend vereischt — biedt geen andere uitweg dan het op te doen van de Natie. Zoo vorderen het de grondwettelijke regels en de bestendige overleveringen van ons publiek recht. Het land werd in die toestand gebracht door de politieke dwalingen van dezen laatsten tijd, dwalingen die de wijze werden veroorzaakt dat ze de openstaande instellingen van de laatste regeringsformaties hebben veroorzaakt.
« Zoals ik het tot mijn spijt heb moeten vaststellen tijdens een onlangs gehouden ministerraad werden de grondwettelijke beginselen, die tot nog toe de vastheid van onze instellingen hadden gewaarborgd, al meer en meer miskend: de verantwoordelijkheden worden verplaatst; de scheiding der machten wordt niet meer geëerbiedigd; orzaken zonder wettelijk mandaat wegen op de vorming en de instorting van de regeringen; de uitvoerende macht wordt niet meer uitgeoefend in overeenstemming met de grondwettelijke regels; het Staatshoofd — op gevaar af zichzelf te ontkennen — bevindt zich meermalen in de noodzakelijkheid beslissingen te bekrachtigen, die buiten hem genomen zijn.
« De Koning wijst verder op de verkeerde handelwijze der Kroon te betrekken in zaken waar alleen de Ministers de verantwoordelijkheid te dragen hebben van akten met de landteekening van den Koning bekeerd, wat een velle opvatting is van aard om de openbare mening te misleiden.
« Z.M. eindigt zijn brief met volgende oproep:
« Bij de raadpleging van het kiezers-korps, waartoe thans werd besloten, is noodig mijne medeburgers uit hunne gedachten en bezuchtingen te richten naar de oplossing van de vraagstukken die de toekomst van het land beheerschen: binnenlandsch evenwicht, hartelijke samenwerking in een geest van loyalte wete z d che verstandhouding ten dienste van de nationale eenheid, samenhoorigheid ten overstaan van de internationale problemen die een zeer nabije toekomst stellen kan.
« Mogen mijne medeburgers tijdens de komende weken t d voorbeeld indachtig zijn van onze dapper soldaten, die onder het bevel van Koning Albert de veldtochten behoortegronde en het zelflijk en stoffelijk gemeer goed van het Vaderland verdijgd hebben ».

Wetgevende verkiezingen van 2 April

De partijraad der K.V.V. hield Woensdag eene vergadering, te Hasselt, met het doel de katholieke kandidaten aan te duiden voor de aanstaande wetgevende verkiezingen.
De vergadering werd voorgezeten door M. Geyssers, Bevoegd Afgevaardigde. Talrijke vooraanstaande en politieke personen waren uit al de hoeken der provincie opgekomen, om deze belangrijke bijeenkomst bij te wonen.
De voorzitter deelt mede dat de Heeren advocaat Verpoorten en Dokter Verdergrienen, de hernieuwing van hun mandaat niet meer vragen, daar hunne ambtsbeheerders hun beletten hetzelfde naar behooren te vervullen. Spreker dankt deze aftredende leden voor de diensten die zij aan de katholieke partij bewezen hebben.
Deze woorden worden door de aanwezigen luidruchtig toegejuicht.
Het woord werd nog gevoerd door M.J. Willems, namens de Christene Werklieders, M. Konings, namens de Christene Midderstand, M. Hentvete, burgemeester van Milt, die de hem aangeboden kandidatuur niet aannam, advocaat Chyvens, en verschillende andere sprekers.
Ten slotte werd de lijst der katholieke kandidaten vastgesteld als volgt:

VOOR DEN SENAAI.

Werkelijke kandidaten.
Dokter SIEBELS, van Neupelt, uitdredend senator.
Barn KUYERS, Burgemeester van Trogere.

Plaatsvervangers.
Notaris THIENAFERS, van St-Truiden.
RAMAEKERS, Burgemeester van Zeltem.
ROMP, Burgemeester van Heers.
STIEELS, Ere-voederder, Maeseyck.
J. SPAAS, Ingenieur, St-Hubrechts-Lille.

Plaatsvervangers.
Vezants MONDELAERS, van Bree, gemeenteraadslid.
Graaf Ph. de GRUNNE, Burgemeester van Ruten.
SMEETS, Burgemeester van Mechelen-a-Maus.
Dokter RUBENS, van Tongeren.
UMANS, propagandist, Neupelt.

Werkelijke kandidaten.
E. BLAVIER, van St-Truiden, uitdredend volksvertegenwoordiger.
Dokter CLERCKX, Burgemeester van Te serderoo.
Advokaat GILJSEN, van Hasselt, uitdredend volksvertegenwoordiger.
RAMAEKERS, Burgemeester van Zeltem.

Plaatsvervangers.
Advokaat GILJSEN, van Hasselt.
Fons FLEDELIX, van Hasselt.
MARIEN, Burgemeester van Oostham.

De grootste eengezindheid heerscht op deze vergadering, en de samenstelling der kandidatenlijsten werden geelruchtig toegelicht.
De Voorzitter bedankte de aanwezigen wegens het schoone voorbeeld van een eengezindheid die allen geveren hadden, en hij eindigde met de uitroep: « Eendrachtig ten strijde, en de zegepraal is aan ons! »

gereh.
Notaris THIENAFERS, Burgemeester van St-Truiden.
Dokter BOLLEN, Burgemeester van Hasselt.

Plaatsvervangers.
Notaris THIENAFERS, van St-Truiden.
RAMAEKERS, Burgemeester van Zeltem.
ROMP, Burgemeester van Heers.
STIEELS, Ere-voederder, Maeseyck.
J. SPAAS, Ingenieur, St-Hubrechts-Lille.

Plaatsvervangers.
Vezants MONDELAERS, van Bree, gemeenteraadslid.
Graaf Ph. de GRUNNE, Burgemeester van Ruten.
SMEETS, Burgemeester van Mechelen-a-Maus.
Dokter RUBENS, van Tongeren.
UMANS, propagandist, Neupelt.

Werkelijke kandidaten.
RIK VAES, van Neupelt, uitdredend volksvertegenwoordiger.
BECKERS, Burgemeester van Mopertingen, uitdredend volksvertegenwoordiger.
Dokter D'XTREIS, gemeenteraadslid, Eijsden.
Vezants MONDELAERS, van Bree, gemeenteraadslid.
Graaf Ph. de GRUNNE, Burgemeester van Ruten.

Plaatsvervangers.
Vezants MONDELAERS, van Bree.
Graaf Ph. de GRUNNE, van Ruten.
SMEETS, Burgemeester van Mechelen-a-Maus.
Dokter RUBENS, van Tongeren.
UMANS, propagandist, Neupelt.

Werkelijke kandidaten.
E. BLAVIER, van St-Truiden, uitdredend volksvertegenwoordiger.
Dokter CLERCKX, Burgemeester van Te serderoo.
Advokaat GILJSEN, van Hasselt, uitdredend volksvertegenwoordiger.
RAMAEKERS, Burgemeester van Zeltem.

Plaatsvervangers.
Advokaat GILJSEN, van Hasselt.
Fons FLEDELIX, van Hasselt.
MARIEN, Burgemeester van Oostham.

De grootste eengezindheid heerscht op deze vergadering, en de samenstelling der kandidatenlijsten werden geelruchtig toegelicht.
De Voorzitter bedankte de aanwezigen wegens het schoone voorbeeld van een eengezindheid die allen geveren hadden, en hij eindigde met de uitroep: « Eendrachtig ten strijde, en de zegepraal is aan ons! »

Rond de keuze van den nieuwen Paus

De hulde van de wereldpers.

In al de landen van de wereld hebben de dagbladen met den meesten lof gezonden over den nieuwen Paus, Pius XII.
In een hoofdartikel de « Times » van Londen, op de betekenis der kiezen van kardinaal Pacelli tot Paus. Deze betekenis is: de voortzetting van de politiek van Pius XI. Daarbij herinnert het cityblad aan de veroordeeling, door Kardinaal Pacelli, van de « wereldbeschouwingen die steunen op de obsessie en de superstitie van het Bloed en het ras ».
De keuze van het conklaaf is volgens de « Times », die e van een uitstekende kerkvoogd, die tevens een zeer ervaren diplomaat is ».
Al de Engelse bladen treden de zienswijze bij van de officiële « Times ».
De « Daily Telegraph » wijst er op dat Paus Pius XII het Engelsch machtig is en dat hij Engeland kent. Hij woont de kroon bij van Koning George V. Hij behoorde namelijk tot het gevolg van Kardinaal Belmonte, die thans 87 jaar oud is en deken van het H. College.
De Engelse katholieken hebben besloten zich met Paschen in bedevaart naar Rome te begeven.

Dubbeltzintig oordeel der Duitse pers.

Terwijl gauze de wereldpers uitvoerend hulde brengt aan den nieuwen Paus, onthouden de Duitse bladen zich meestal van commentaar.
De « Deutsche Allgemeine Zeitung » en een paar nazibladen houden er echter een geyraardde mening op na. Het blad wijst op het feit, dat de verkiezing voorgaans werd door een openbare godachtenwisseling over de vraag, of een diplomaat ofwel een geeste goe he der meest aangewezen worden. Thans bewijst de verkiezing van den kardinaal-staats secretaris, dat men de voorkeur heeft gegeven aan een politiek Paus. Die vaststelling raakt natuurlijk de hoedigheden niet van den nieuwen Paus als he der.
Het blad haakt verder volgende woorden aan, welke kardinaal Pacelli een tijd geleden tot Duitse bedevaarders richtte: « Een gewaardigd lidperk beloven is, van

het standpunt der eeuwige d, minder een beproeving dan de genade van den Heer. Een heldhaftig leven is meer waard dan een leven in weelde ».

Deze moderne opvattingen, besluit het blad, zijn ke schetend voor den mensch om den geesteliken leider, en het is mogelijk dat hij de groote taak van ons tijdperk begrijpt. In dit geval zou de « politieke verkiezing » gerechtvaardigd zijn ».

De stemmingen in het Conklaaf.

Er doen, zegt een Havasbericht, oncontroleerbare geruchten de ronde over de stemmingen in het Conklaaf en, in bijzonderheden weet men zelfs te melden, met hoeveel stemmen kardinaal Pacelli door de prinsen der Kerk werd uitverkoren tot Opperherder.
Bij de laatste stemming zou het votum der kardinalen eenparig zijn geweest. Uitgesloten is die mogelijkheid natuurlijk niet, maar evenmin is denaangaande iets met zekerheid te zeggen.

Een Romeinsche correspondent van de « Maasbode » te Rome maakt eveneens van deze berichten melding en geeft de volgende cijfers, waarvan het loet, dat ze uit « beste bron » stammen. Bij de afereerste stemming zouden 35 stemmen op Kardinaal Pacelli zijn uitgebracht, daarna, bij de tweede stemming, 40. Zoodat die middels, aldus d t telegram, de kardinalen reeds hun koffers liet pakken.

Voor de laatste stemming zag men Kardinaal Pacelli in den bij het Conklaafgeleed behorenden Damasushof rustig en devoot, als steeds, op en neer wandelend, zijn briefje bidden.
Bij de daarop volgende stemming behaalde Z.H. Eminente 61 stemmen. Zijn eigen stem schorck hij aan den kardinaal-deken.

Wij geven dit bericht natuurlijk met het noodzakelijke voorbehoud.

Jeugdherinneringen van den Paus.

De jeugdherinneringen van Pius XII zijn thans druk in omloop te Rome, waar de rieuwe Paus geboren werd en een groot gedeelte van zijn leven doorbracht. Talrijke personen vertelen aan de pers weinig bekende gebeurtenissen uit het leven van hem, die den zwaren last van het vaderschap over alle gelovigen op zijn schouders laadde.

Professor Carusi, die thans 73 jaar oud is en Romeinsch recht onderwees van de hogeschool van Apollonia, waar Pius XII drie jaren doorbracht en zijn licentiaat in de godleerheid bekam, sprak met ontroefing over zijn gewezen leerling. Hij dacht er op dat deze blijken gaf van een hooger verstand en van een onbegrensd goedheid.

In het College Capranica, het Roomsche seminarie, waar de jeugdige Eugenio Pacelli ook enige jaren doorbracht, sprak de vroeve tor over enige karaktertrekenschappen van den nieuwen Paus. Hij zei dat zijn makkers allen veel van hem hielden. Hij had een buitengewoon geheugen en onthield teksten na ze tweemaal te hebben gelezen, terwijl zijn studienakkers ervoor uren nodig hadden. Deze gave maakte van den jeugdigen Pacelli een der meest gewaardeerde leden van den tooneelkring, die de leerlingen van het College hadden opgericht.

Zal Zijne Heilichheid zich naar Frankrijk begeven naar het Euch. Congres in 1940?

In Frankrijk, wordt uit Parijs aan de « De Maasbode » gemeld, is de hoop zeer levendig, dat Z.H. Paus Pius XII op Franschen bodem zal kunnen worden ontvangen.

Deze hoop berust op gronden, die niet zoo zonder meer veronachtzaamd kunnen worden. Mgr. Rémond, bisschop van Niiza heeft de woorden van Kardinaal Pacelli in herinnering gebracht, dat hij vurig hoopte het Congres van Niza in September 1940 te kunnen bijwonen, e ook al zou dat zijn in een hoedanigheid, die een andere zal zijn dan die van pauselijk legaat ».

Uit de groote che plannen van het internationaal Eucharistisch Congres blijkt, welke zeer groote medewerking de Fransche regering tot het weldagen van dat kongres zal verleenen.

Of nu aan dat congres van Niza de legaat des Pausen zal ontbreken door de zo gelukkige omstandigheid, dat de H. Vader zelf aanwezig wil zijn, is een vraag, waaromtrent uiteraard niets meer kan worden gezegd dan dat een dervelijkenis van den H. Vader tot de mogelijkheden behoort, doch meer niet.

Dat de verwezenlijking van die mogelijkheid in Frankrijk zeer vurig gewenscht wordt, valt te begrijpen.

In de verband zijn er aan herinnerd dat bij de plechtige inwijding van de Basiliek van Lizeux, saliger Paus Pius XI voornemens was, naar Lizeux te komen, doch dat hij toen weerhouden werd door de afwezig van zijn gewestelijke